

Meddelelser.

*Sjätte nordiska kriminalvårdskonferensen i Stockholm
den 20.—22. augusti 1951.*

*3. Congrès International de Défense Sociale.
C.I.P.P. og U.N.*

Sjätte nordiska kriminalvårdskonferensen i Stockholm
den 20—22. augusti 1951.

Delegater:

- Från *CIPP*: Professor Thorsten Sellin.
Från *Danmark*: Departementschef Vilhelm Boas, Professor Stephan Hurwitz, Overlæge, Dr. med. Georg K. Stürup, Direktør for Fængselsvæsenet H. Tetens.
Från *Finland*: Justitierådet Heikki Tauleri, Professor Bo Palmgren, Överdirektör V. Soine, Vice häradshövding Fru Marga Ahlqvist.
Från *Island*: Hæstaréttardómari Þórður Eyólfsson, Hæstaréttardómari Árni Tryggvason.
Från *Norge*: Sorenskriver Ole F. Harbek, Professor Johs. Andenæs, Riksadvokaten Andr. Aulie, Ekspedisjonssjef Johs. Halvorsen, Høyesterettsadvokat Rolv Ryssdal, Professor, Dr. med. Ørnulv Ødegaard.
Från *Sverige*: Rector Magnificus Professor Ragnar Bergendal, Professor Ivar Agge, Justitierådet Nils Beckman, Byråchefen Torsten Eriksson, Hovrättsfiskalen Sven Ersman, Överdirektören Hardy Göransson, Riksåklagaren Maths Heuman, Dr. Gustav Jonsson, Professor Olof Kinberg, Lagbyråchefen Bengt Lassen, Advokaten Hugo Lindberg, Borgmästaren Lars Gunnar Ohlsson, Professor Ivar Strahl, Hovrättsfiskalen Carl Holmberg, Hovrättsfiskalen Sten Rudholm.

Överläggningsämne: Om behandlingen av psykiskt anormala, vuxna brottslingar i behov av en långvarig specialvård å anstalt.

I

Hur skall klientelet begränsas (mot dem som böra överlämnas till vård enligt sinnessjuk-, alkoholist- och ungdomsvårdslagarna, mot dem som äro ägnade för frihetsstraff och mot dem som kunna vårdas i frihet)?

Sammanfattning (av professor Hurwitz): Konferensen har sysslat med spörsmålet om begränsning av det abnormklientel, vars behandling närmare skall dryftas under de kommande överläggningarna.

Det råder enighet om att man här har för ögonen psykiskt abnorma lagöverträdare, vilka icke såsom sinnessjuka eller sinnesslöa falla in under särskilda behandlingsformer. Behandlingen av sinnessjuka och sinnesslöa skall enligt programmet icke diskuteras på denna konferens.

Det råder enighet om att det för den här avhandlade kategorien av psykiskt abnorma föreligger behov av särskild behandling under absolut eller relativt obestämd tid.

Det råder enighet om att man får lagstifta på detta område med stor varsamhet för att icke föregripa den fortgående utvecklingen med hänsyn till avgränsningen av abnormkategorierna. Men man anser att man kan angiva vissa grupper av indikationer av vägledande karaktär. Huruvida dessa böra upptagas i lagtext eller ej kan icke avgöras generellt utan får bero på de särskilda lagtekniska förhållandena i varje särskilt land.

Såsom sådana indikationsgrupper kunna särskilt angivas följande:

1) Den psykiska abnormitetens art och karaktär. Det råder enighet om att det som regel beträffande lagöverträdare av allmän typ skall krävas att den psykiska abnormiteten är av grövre art. Med särbehandling av sådana psykiskt abnorma brottslingar bör i viss omfattning likställas särbehandling av fall med upprepad recidivitet av grövre art. Från svensk sida har dock i fråga om den här ifrågavarande indikationen gjorts förbehåll om att något „grovhetskriterium“ icke bör uppställas vare sig beträffande den psykiska abnormiteten eller beträffande återfallsrisken.

2) Brottets svårighetsgrad. Det råder enighet om att det i varje fall i regel bör bli tal om den här avsedda särskilda behandlingsformen endast när man står inför en kriminalitet av en viss betydande svårighetsgrad. Såvitt angår mindre allvarliga former av kriminalitet finnes ofta icke tillräckligt samband mellan det begångna brottet och den ingripande tidsobestämda specialbehandling som enligt allmän uppfattning alltid måste krävas.

3) Av väsentlig betydelse för avgränsningen av klientelet är recidivfaran, dock utan att denna kan göras till något exklusivt kriterium. Såsom regel bör recidivfaran vara indicerad av föregående kriminalitet. Men det kan tänkas tillfällen, när den begångna gärningen visar så allvarlig fara för ny farlig kriminalitet att detta krav får efter sättas.

4) Det skall föreligga ett särskilt indicerande behov av tidsobestämd behandling.

5) Det är givetvis nödvändigt att taga erforderliga „institutionella“ hänsyn.

II.

Hur skall behandlingen av detta klientel anordnas?

1. Vilka slag av behandlingsmetoder kunna ifrågakomma?
2. Hur skall anstaltsvården organiseras för att högsta möjliga grad av social återanpassning skall uppnås?
3. Hur skall eftervården organiseras?

Sammanfattning (prof. Hurwitz): Utgångspunkten för förhandlingarna om behandlingsmetoderna för det ifrågavarande abnormklientelet har varit de föga tillfredsställande resultaten av behandlingen, vilka genomgående kunnat konstateras i de nordiska länderna genom utförda recidivundersökningar, särskilt i Sverige. Även om det erkännes

att väsentliga fördelar äro förbundna med de på senare år praktiserade behandlingsmetoderna — med bl. a. möjlighet till permission — måste det medgivas att betydande reformer äro påkallade för nedbringande av recidiviteten. I sådant hänseende råder enighet om att uppmärksamheten bör vändas från direkt lagtekniska problem till behandlingsproblemen, eller med andra ord att man går över från pappersreformer till verkliga reformer. Det gäller härvid i första hand att utsträcka behandlingssynpunkten från själva anstaltsbehandlingen till den fortsatta behandlingen efter utskrivningen. Den s. k. efterbehandlingen är således ett centralt problem. Det gäller vidare att göra anstaltsbehandlingen icke blott till en behandling, som säkrar den interna disciplinen utan till en behandling som rymmer en verkligt djupgående personbehandling.

Under konferensens förhandlingar har starkt framhävts att ansvaret för behandlingen — det gäller också behandlingen utanför anstalten — bör ligga på det psykiatriska ledet. Man har särskilt diskuterat huruvida den psykiatriska ledaren även borde vara den avgörande instansen med hänsyn till utskrivningen. Den övervägande uppfattningen har varit att det väl borde tillkomma den psykiatriske ledaren ett väsentligt inflytande, men att han dock icke skulle ha det sista ordet i fråga om den intagnes frigivande. Huruvida det sista ordet bör tillkomma domstolen eller andra organ — t. ex. ett anstaltsråd — får betraktas som ett öppet spörsmål.

Vad angår själva behandlingsmetoderna har det rått enighet om att dessa utöver de för alla slags fångar tillämpade metoderna — härunder inbegripet arbetsterapi, pedagogisk behandling, disciplinära åtgärder, förberedelser för frigivande, efterbehandling samt den psykologiska behandling som ingår i den allmänna fångbehandlingen — först och främst böra innefatta åtgärder av psykologisk och psykiatrisk art. Såsom ett väsentligt element i denna behandling framhäves åvägabringandet av positiv kontakt mellan den enskilde intagne och anstaltens funktionärer. Det är viktigt att denna kontakt i den mån den verkligen är positiv upprätthålles genom anstaltens egen personal efter provutskrivningen. Vidare framhäves nödvändigheten av att arbeta med mindre grupper. En annan viktig punkt gäller personalens skolning. Den bör gå parallellt med den terapeutiska behandlingen av de intagna själva.

En god sammanfattning har gjorts av den danske psykiatern Helweg genom uppställandet av följande tre krav: Man skall lära känna den intagne, man skall lära honom känna sig själv och man skall lära honom att utnyttja sina goda sociala anlag och undvika utnyttja de dåliga.

Slutligen har under konferensen understrukits att man befinner sig på ett experimenterande stadium i fråga om behandlingen av detta svåra klientel. Det skulle vara av stort värde om det i de nordiska länderna kan åstadkommas medel till upprättande av små experimentstationer — t. ex. för grupper om c : a tio personer — och konferen-

sen har funnit önskvärt att det i det nordiska kriminalistiska samarbetet också kan ske en utväxling av erfarenheter av experiment på detta område.

III.

Hur bör ett behandlingsinstitut för detta klientel organiseras?

1. Ett enhetligt interneringsinstitut? Differentiering å verkställighetsstadiet? Uteslutes varje form av dubbelspårighet? Vilken roll skall tillerkännas åklagarmyndigheten för påföljdens bestämmande?

2. Kan den obestämda interneringstiden ersättas med en av domstol bestämd maximitid? Bör det finnas legal minimitid för interneringen?

3. Hur bör expertundersökningen organiseras? På en särskild medicinsk observationsanstalt? Under viss maximitid? Behandling samtidigt? Kan tillförlitlig prognosbedömning byggas på undersökningen?

Sammanfattning (prof. Hurwitz): Konferensen har dryftat organisationen av behandlingsinstitutet. Såsom en första punkt har konferensen diskuterat möjligheten av att i domen fastslå en gemensam behandlingsform för alla de kategorier brottslingar varom här är fråga, alltså avseende såväl de psykiskt abnorma som dem som karakteriseras av upprepade recidiv utan uttalad psykisk abnormitet. Den övervägande uppfattningen går ut på att det är ändamålsenligt att genomföra en sådan enhetsbehandling. Särskilt från svensk sida har påtalats det ohållbara i att på domsstadiet göra en skarp skillnad mellan förvaring av psykiskt abnorma och internering av farliga återfallsförbrytare; i stället borde differentiering ske på verkställighetsstadiet. Å andra sidan har, särskilt från dansk sida, framhållits önskvärdheten av att man, i överensstämmelse med hittillsvarande erfarenheter i praxis, redan på domsstadiet gör åtskillnad mellan abnormbehandling och recidivister utan uttalad psykisk abnormitet (särskilt med hänsyn till användandet av behandlingsformen „arbejdshus“). Diskussionen på denna punkt avser icke frågan, huruvida differentieringen bör ske omedelbart i samband med skuldfrågans avgörande eller om avgörandet bör uppdelas i två etapper, den första avseende skuldfrågan och den andra — efter observation under viss tid — vilken sanktion som skall användas.

Den övervägande uppfattningen på konferensen har varit för ett „enkelt“ sanktionssystem. Från norsk sida har påpekats vissa fördelar som äro förbundna med upprätthållandet av ett dubbelspårigt system.

Konferensen har vidare dryftat frågan om fastställande i lagen, ev. i domen, av minimi- och maximitid för frihetsberövandet. Meningarna ha här varit delade. Från vissa håll har man kategoriskt uttalat sig mot varje tidsobestämdhet. Den övervägande uppfattningen har dock varit att en sådan tidsobestämdhet i viss utsträckning är nödvändig och ur kriminalpolitisk synpunkt påkallad och att betänkligheterna mot tidsobestämdhet därför böra vika. Flertalet har varit av

den uppfattningen att en absolut tidsobestämdhet särskilt är påkallad vid egentlig abnormbehandling (något som t. ex. gäller enligt dansk rätt). Men härvid har framhållits att detta system bör kombineras med möjlighet för den intagne att på rättslig väg få möjligheten till utskrivning prövad. Vad särskilt angår frågan om minimitid har man av olika grunder menat att det vore lyckligt att ej ha bestämda dylika tider. Framför allt har framhållits risken för en schablonmässig praxis, som låter minimitiden i verkligheten bli en maximitid. Man är dock på det klara med att i praxis ändock lätt kan utveckla sig ett system med bestämda tidsgränser, såvida det icke kan anordnas en positiv behandling, som gör en individualisering praktiskt möjlig. Vad angår maximitid är den övervägande uppfattningen den, att det i allmänhet icke är påkallat att fastställa en sådan tid, som ändå normalt icke blir av avgörande betydelse i praxis. Men med hänsyn till rätts-säkerheten för den enskilde intagne synes det vara av värde att en maximering sker, särskilt såvitt angår återfallsförbrytare med mindre uttalad psykisk abnormitet (jfr. de danska maximireglerna vid arbetsdshus och säkerhetsförvaring).

Det rådet enighet om att inom ramen för de behandlingsformer som anordnas bör finnas möjlighet till överföring från den ena formen till den andra på grundval av erfarenheterna på verkställighetsstadiet jämte möjlighet till avkortning eller förlängning av eventuell fastställda minimi- och maximigränser.

Det har särskilt understrukits att man såsom förutsättning för godkännande av särbehandlingsformer på mer eller mindre obestämd tid bör kräva att de bli ej blott detentionella utan också inrymma en verklig personbehandling, vilket förutsätter att vederbörande anstalter äro utrustade med en för pedagogisk fångbehandling fullt kvalificerad personal.

IV.

Det judiciella förfarandets organisation. Skilda domstolsetapper?

1. Första etappen: Sakerförklaring och beslut om intagande å observationsanstalt „för utrönande huruvida skäl till ådömande av skyddsinternering är för handen“?

2. Andra etappen: Bestämmande av maximitid. Farligheten avgörande synpunkt? Vilken hänsyn skall tagas till brottets grovhet? Skola olika interneringstider gälla för olika indikationer? Eller kunna straffskalorna med t. ex. två års förlängning läggas till grund för den första tidsfixeringen? Lägsta och högsta maximitider (två till femton år)?

3. Utskrivning: Utskrivningsorgan? Lokalt eller centralt? Central klagoinstans? Hur ordna återintagning av på prov utskriven? Legala utskrivningsregler?

4. Tredje etappen: a) för utskrivning före halva maximitiden? b) för förlängning av maximitiden? Det senare efter framställning av

behandlingsorgan? Eller automatisk prövning när viss tid återstår och den internerade ej utskrivits? För hur lång tid?

Samanfattning (prof. Hurwitz): Förhandlingarna om organisationen av det judiciella förfarandet ha koncentrerat sig kring frågan om fördelar och nackdelar med ett system med två domstolsetapper, den första avseende skuldfrågan och den andra sanktionsformen. Följande fördelar ha särskilt framhållits:

- 1) Man får tid till en ordentlig undersökning, som ger förutsättningar för ett verkligt bedömande och ej blott en „etikettering“.
- 2) Den som är oskyldig till brottet behöver icke undergå undersökning.
- 3) Den som utför undersökningen vet att vederbörande begått förbrytelsen.
- 4) Den första etappen kan koncentrera sig på bevisfrågor i samband med skuldfrågan, medan den andra etappen kan uteslutande syssla med påföljden.
- 5) Den åtalade är vid tidpunkten för undersökningen lugnare än han skulle vara om skuldfrågan fortfarande var svävande.
- 6) Även allmänhetens reaktion har dämpats vid sanktionsfrågans behandling.

Kritiken mot förslaget har gått fram på två linjer. För det första har hävdats att de framhållna fördelarna väsentligen även äro förenade med ett system utan två etapper. Vidare har gjorts gällande att en rad nackdelar äro förbundna med ett tvåetapps-system. Det har framhållits att det ofta är nödvändigt med en sinnesundersökning för avgörande av skuldfrågan, vidare att det är svårt eller ofta omöjligt att i andra etappen få saken prövad av samma domare (nämnd, jury) och att i övrigt kunna uppkomma en del processuella svårigheter, bl. a. beroende på det nära samband som ofta råder mellan frågan om factum jus och straffutmätningen.

Det har icke på konferensen kunnat åvägbringas enighet om vilken vikt som skall tilläggas de hävdade fördelarna och nackdelarna. Särskilt från svensk sida — dock icke enhälligt — har man gått in för att det i alla brottmål, med undantag för bagatellmålen, bör finnas åtminstone fakultativ möjlighet för domstolen att uppdelat avgörandet i två etapper. Den övervägande uppfattningen på konferensen har dock varit att en sådan möjlighet bör förbehållas en rätt snävt begränsad krets av mål, där ett långvarigt frihetsberövande kan antagas bli påföljden eller där det eljest visar sig att det är nödvändigt med en särskilt ingående undersökning för fastställande av sanktionen.

3. Congrès International de Défense Sociale.

I oktober 1949 afholdtes i Liège den 2. internationale kongres for „socialt forsvar“, se herom NTfK 1949, s. 371. En ny kongres var berammet til at finde sted i San Marino i september 1951. Emnekresen var fastlagt, et meget betydeligt antal rapporter udarbejdet og et stort antal deltagere anmeldt. De vanskelige politiske forhold i den lille republik, der skulle være værtsland for forhandlingerne, medførte imidlertid i sidste øjeblik en aflysning af kongressen i den oprindelig planlagte store stil. I stedet samledes en mindre kreds, nemlig den videnskabelige komité, generalrapportørerne og forhandlingslederne og enkelte andre, til et forhandlingsmøde i San Marino i dagene den 2. til 5. september 1951. I denne kres, der talte et halvt hundrede medlemmer, deriblandt en række af de mest kendte kriminalister indenfor det internationale videnskabelige samarbejde, blev de indkomne rapporter gennemgået og undergivet diskussion, idet mødet fungerede som en forberedende session til en bredere kongres, der ventes afholdt i 1953.

Emnerne, der var sammenfattet under hovedtitlen „Det sociale forsvars midler“, faldt i tre hovedgrupper: observationen, dommen og fuldbyrdelsen.

Ved forhandlingernes afslutning vedtoges følgende udtalelse:

Efter at have hørt generalrapportørerne *Verselle, de Vincentiis* og *Mergen* forelægge emnerne observationen, dommen og fuldbyrdelsen, og efter en indgående diskussion, der har fundet sted under ledelse af professorerne *Strahl, Graven* og *Hurwitz*,

og efter at have konstateret, at tanken om at udforme et almindeligt system af forholdsregler indenfor det sociale forsvars rammer, om at præcisere dets forskellige faser og om at undersøge dets progressive virkeliggørelse, har fået en velvillig modtagelse,

overlader den forberedende session for den 3. internationale kongres for socialt forsvar til bestyrelsen for la Société Internationale de Défense Sociale at træffe alle de forholdsregler, der er fornødne for:

- 1) at formulere de hovedsynspunkter, der er fremsat i hver af sektionerne,
- 2) at sammenfatte de resultater, der er opnået, under hensyntagen til rapporterne og den fremkomne kritik,
- 3) på dette grundlag og indenfor de rammer, der fremgår af det tidligere offentliggjorte program, at udarbejde planen for den kommende internationale kongres' generaldebat,
- 4) at fastsætte tid og sted for kongressens afholdelse.

Det er meningen, at bestyrelsen skal samles inden udgangen af 1951. Et cirkulære om de beslutninger, den træffer, vil da blive udsendt til alle interesserede organisationer, tidsskrifter og personer.

St. H.

C.I.P.P. og U.N.

Som tidligere omtalt er den berømmelige internationale straffe- og fængselskommission (*C.I.P.P.*) blevet absorberet af De Forenede Nationer. Den endelige beslutning herom blev taget på et møde i C.I.P.P. den 6. juli 1951, og kommissionen er ophørt at fungere den 1. oktober 1951.

Kommissionens ikke ubetydelige formue — 600.000 schw. frcs. — er blevet bevaret som en selvstændig kapital, der udgør en ny „*International Penal and Penitentiary Foundation*“ med sæde i Bern. Fondens formål er at fremme kriminalistiske og pønologiske studier. Den bestyres af et råd bestående af de tidligere delegater til C.I.P.P. Til præsident for fonden er valgt den belgiske kriminalist professor *Paul Cornil*.

Opløsningen af C.I.P.P. betyder ingenlunde en formindskelse af det internationale samarbejde, som kommissionen var eksponent for. Dens virksomhed overføres til De forenede Nationers Department of Social Affairs, under hvilket en særlig komité eller „konsultativ gruppe“ skal tage sig af spørgsmål vedrørende forebyggelse af kriminalitet og behandling af lovovertrædere. Denne nye komité skal udgive et internationalt kriminalistisk tidsskrift og organisere kongresser hvert 5. år i lighed med de hidtil af C.I.P.P. organiserede kongresser. Kontinuiteten med C.I.P.P.'s arbejde sikres ved, at delegaterne til den gamle kommission er valgt som de første medlemmer af den nye konsultative gruppe under De Forenede Nationer.

Samtidig med meddelelsen om C.I.P.P.'s ophør indløb det sørgelige budskab om, at kommissionens mangeårige generalsekretær, professor *Ernest Delaquis* var afgået ved døden. Om professor Delaquis' betydningsfulde indsats i det internationale kriminalistiske samarbejde kan henvises til bemærkningerne i dette tidsskrift 1949, s. 6, i anledning af professor Delaquis' 70-års dag. *St. H.*

Dansk Kriminalistforening afholdt årsmøde den 6/11 1951. Svenska Kriminalistföreningen var repræsenteret ved foreningens formand, överdirektör *Hardy Göransson* og professor *Ivar Agge*. Den norske Kriminalistforening var repræsenteret ved ekspedisjonssjef *Kyhn Gløersen* og byråsjef *Ole An. Herud*. Kriminalistforeningen i Finland og Islands Kriminalistforening var forhindret i at sende repræsentanter, men havde sendt hilsen til mødet.

Mødet indledtes med, at formanden professor Hurwitz udtalte mindeord om foreningens tidligere formand, professor, dr. jur. Oluf H. Krabbe.

Ved generalforsamlingen nyvalgte overretssagfører F. Dragsted til bestyrelsen.

Aftenens emne var „Sikkerhedsforvaring“ med fængselsinspektør

Aage Worm fra Horsens statsfængsel som indleder. Indlederen gennemgik straffelovens bestemmelser om sikkerhedsforvaring og de her-til knyttede cirkulærer og oplyste, at der siden lovens ikrafttræden ialt var blevet anbragt 136 personer i sikkerhedsforvaring, heraf var 130 personer berigelsesforbrydere og kun 3 sædelighedsforbrydere. Et meget stort antal af de dømte havde betydelige forstraffe, således at de ofte havde tilbragt mellem en trediedel og halvdelen af deres liv i anstalt. De internerede var i almindelighed uforstående overfor, at de blev betragtet som farlige. Indlederen fremhævede det uheldige i, at forvaringen skulle finde sted i det tidligere tugthus i stedet for i en selvstændig forvaringsanstalt. Fængselsinspektør *Worm* redegjorde herefter nærmere for arbejdet, undervisningen og de interneredes forbindelse med omverdenen, og nævnte den betydning, det havde haft for de internerede at kunne opnå kontakt med „pennevenner“ udenfor anstalten. Man var også begyndt på at tillade besøg i hjemmet ledsaget af funktionærer fra anstalten samt at lempe kontrollen under besøg på anstalten af pårørende, således at den kontrollerende funktionær ikke er til stede i samme lokale, men gennem en glastrude kunne overvåge besøget. Gennemsnitstiden for de interneredes hensiddentid var 7 år og 7 måneder. Indlederen påpegede det uheldige i de stive løsladelsesregler og gik ind for det ønskelige i, at løsladelsen kunne ske gennem en overgangsanstalt, og således at løsladelsesforsorgen blev knyttet til anstalten. Fængselsinspektør *Worm* gennemgik statistikken for de 106 personer, der havde haft afgang fra anstalten, hvoraf kan nævnes, at 30 personer er genindsat af fængselsnævnet, 5 personer er genindsat ved dom, 28 har klaret prøvetiden og 24 er endnu under prøvetid. Indlederen sluttede med at gå ind for følgende reformer: Straffelovens minimumsregler på 8 år ved genindsættelse burde ophæves. Bestemmelsen i § 67 sidste punktum om, at udgangstilladelse ikke kan meddeles, burde ligeledes ophæves. Der burde indføres hjemmel til overflytning til andre anstalter, og der burde iøvrigt oprettes et centralorgan med special sagkundskab, der eventuelt i forbindelse med en observationsafdeling kunne afgøre, hvor den dømte skulle anbringes.

I diskussionen, der fik en principiel karakter om sikkerhedsforvaringens fortsatte berettigelse, deltog politiinspektør von Magius, överdirektör Hardy Göransson, landsdommer Lucas, byråsjef Herud, professor Hurwitz, højesteretsdommer Jesper Simonsen, overlæge Stürup, professor Agge, direktør Tetens og overretssagfører Anker-Jensen.

J. P. B.

Den Norske Kriminalistforening holdt årsmøde den 23. oktober 1951 i Oslo Handelsstands Forening. Fra Dansk Kriminalistforening møtte landsdommer *Bodil Dybdal* og fra Svenska Kriminalistföreningen förste stadsfiskalen *Gustaf Persson* og første byråsekreterare *Torgny Lindberg*.

Styrets formann, professor dr. jur. *Johs. Andenæs* og de øvrige styremedlemmene ble gjenvalgt.

Emnet var „Reformproblemer i lovgivningen om betinget dom“, og et foreløpig utkast utarbeidd av Straffelovkomitéen var på forhånd sendt foreningens medlemmer. Innledningsforedraget ble holdt av Straffelovkomitéens formann, sorenskriver *Ole F. Harbek*. I den etterfølgende diskusjon deltok første stadsfiskalen *Gustaf Persson*, professor dr. med. *Gabriel Langfeldt*, landsdommer *Bodil Dybdal*, fengselsprest *Georg Stousland Møller*, statsadvokat *Karl Lous*, stipendiat *Anders Bratholm* og første byråsekreterare *Torgny Lindberg*.

A. B.

Svenska kriminalistföreningen höll sitt ordinarie årssammantræde den 28 och 29 september 1951 under ordförandeskap av överdirektören *Hardy Göransson*. Som representanter för danska och norska kriminalistföreningarna mötte lektor *Karl O. Christiansen* och riksadvokaten *Andr. Aulie*.

Till styrelseledamöter i Svenska kriminalistföreningen omvaldes överdirektören *Göransson*, ordföranden, justitierådet *Nils Beckman*, landshövdingen *Thorwald Bergquist*, riksåklagaren *Maths Heuman*, med. lic. *Gustav Jonsson*, advokaten *Hugo Lindberg*, første stadsfiskalen *Gustaf Persson*, hovrättsfiskalen *Sten Rudholm* och professor *Folke Wetter* samt nyvaldes förutvarande suppleanterna professor *Ivar Agge*, borgmästaren *Erik Bendz* och ombudsmannen *Bror Larsson*. Inom styrelsen utsågs justitierådet *Beckman* till vice ordförande och kassaförvaltare samt hovrättsfiskalen *Rudholm* till sekreterare.

Vid sammanträdet godkändes definitivt de vid förra årsmötet antagna ändringarna i föreningens stadgar. Bland dessa ändringar kan nämnas att styrelsen numera består av ordförande och elva ledamöter; suppleanter väljas ej. Tidigare föreskrev stadgarna att årsmötet skulle hållas i augusti eller september. Detta har borttagits. Styrelsen bestämmer nu tid för årsmötet utan att vara hänvisad till viss månad. Härigenom har öppnats möjlighet att förlägga årsmötet till första halvåret.

Den 28 september inledde riksåklagaren *Heuman* diskussion över ämnet „Åtalseftergift, påföljdseftergift, nåd“. Den 29 september behandlades „Sambällsutvecklingen och förändringarna i brottsligheten“ med inledningsanföranden av professor *Agge*, professor *Torgny Segerstedt* och byråchefen *Torsten Eriksson*.

C. H.